

'Kijk eens, Hauptmann, Dr. Witlox heeft dit verklaard en u laat hem dat verklaren.' Met een kort geknor haalde de Hauptmann toen een streep door de aangevochten passage. Eerst had hij nog verklaard: 'Als u ondertee kent, beteekent dit niet, dat u het er mee eens is, maar alleen dat u het gezien heeft', maar dit had den hoofdredacteur niet tot teekenen kunnen overhalen.

Na ongeveer drie uur en een kwartier eindigde het verhoor, waarbij ook steeds een Duitsch soldaat was tegenwoordig geweest; directeur en hoofdredacteur kregen een hand, de anderen den Hitlergroet en met een zucht van algemeene verlichting verdween de Gestapo.

Aanvankelijk hoorden wij niets van het resultaat, waarop wij zelf op onderzoek uitgingen en bevonden: boven het protocol stond: 'Verhoor mgr. dr. J. Witlox'. Het was 'kassiert', hetgeen zooveel schijnt te beteekenen als voorlopig geseponeerd. Maar, aldus de conclusie: 'Wij zullen dien politieken monseigneur scherp in de gaten blijven houden. Politieke monseigneurs zijn de meest karakteristieke vertegenwoordigers van het politieke katholicisme.'

Hieruit bleek wel, overigens geheel verklaarbaar, dat de hoofdredacteur, als verantwoordelijk man voor alles wat vóór 1940 in de Maasbode tegen het nationaal-socialisme was geschreven, vooral het 'bête noire' was. De hoofdredacteur vond dit een onaangenaam gevoel, in zooverre dat het gevaar bestond, dat de Maasbode het slachtoffer zou worden van het odium dat op hem rustte. Hij zeide daarop tot den directeur: 'Het is toch vacantietijd, ik ga eens naar Brabant en zal mijn vacantie waarschijnlijk wel iets langer rekken.'

Op de pastorie in Hoogeloon van zijn Heerbroer, bleef hij intusschen aan de Maasbode meewerken, tot dat plotseling in september een telefoon kwam: onmiddellijk naar Rotterdam terugkeeren! Morgen half tien nieuw verhoor met den heer Oostendorp, den chef buitenland, op het Westplein in Rotterdam. De hoofdredacteur antwoordde: 'Ik kan met de tegenwoordige verbindingen met geen mogelijkheid morgenochtend om half tien in Rotterdam zijn. Laat den heer Oostendorp maar gaan en zeggen, dat ik gewaarschuwd ben en met de eerste gelegenheid naar Rotterdam kom en mij op mijn gewone adres disponibel houd.'

Toen de hoofdredacteur aankwam, was intusschen de heer Oostendorp verhoord. Men had hem gezegd: zeg maar aan Dr.